

mer den altsaa. Om den Lyst, der er hos den højtærede Justitsminister og hos den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Bjerring) til at tage Sagen op, kan jo ærede Medlemmer orientere sig gennem de Udtalelser, de Herrer har fremsat.

Den højtærede Justitsminister læste en Udtalelse op fra Fængselsdirektøren, efter hvilken man maatte faa den Opfattelse, at det var mig, som direkte eller indirekte lancerede denne Sag til Bladene, hver Gang der var Tale om at tage den op her i Tinget. Det er i den Grad urigtigt, at jeg tværtimod, hver Gang jeg hørte, at den var taget op, har skrevet til de paagældende, om de dog endelig ikke vilde lade være, Sagen skulde nok blive bragt frem her i Tinget, og saa længe vi ikke var færdige med den, vilde det ene rigtige for alle Parter være, at der ikke blev talt i Pressen derom. Men selvfølgelig er jeg ikke Herre over, hvad andre vil skrive i Bladene, jeg maa kun værge mig imod, at man skulde tro, at jeg direkte eller indirekte havde noget med disse Offentliggørelser at gøre.

Hvad jeg ganske bestemt maa paatale, fordi det i Almindelighed er Uret, og fordi det aldrig bør ske fra denne Plads her, er, at man, som sket er nu, søger at nedsætte de Mennesker personligt, som kommer og kræver deres Ret. Efter som denne Sag er forløbet, er der jo netop Anledning til at høre paa dem. Naar jeg har udtalt mig om dem personlig, har jeg sagt: Jeg ved ikke, om de har Ret, jeg kan først se det, naar jeg ser Akterne igennem, men det er umuligt at afslaa, at Sagen bliver taget op. Det kan intet Menneske med parlamentarisk Begreb gøre, intet Menneske, der føler sit Ansvar som Rigsdagsmand. Ret og Retfærdighed kræver, at den tages op, og det vil være saa meget nyttigere, som det ogsaa efter den Kritik, det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Bjerring) har øvet, viser sig paakrævet, at dette Fængselsvæsen faar et parlamentarisk Tilsyn. Jeg haaber, at denne Sag vil kunne danne Udgangspunktet for Dannelsen af et saadant.

Bjerring: Jeg skal ganske kort til det ærede 16de Medlem for Hovedstaden (Fraenkel) sige, at jeg hører ikke til den Slags Embedsmænd, der mener, at man skal strø Sand paa, naar der er begaaet Uret. Da disse Mennesker i sin Tid kom til mig, sagde jeg til dem det ganske selvfølgelig: Hvis I er forurettede,

saa gaa til jeres Organisation; den vil sikkert tage sig af jeres Sag. Men Organisationen sagde: Der er kun sket jer, hvad der var jeres Ret. Hvis vi skal tale Kollegers Sag, skal det være paa et retfærdigt Grundlag; saa skal det være saaledes, at man virkelig kan paavise, at der er begaaet en Uret mod dem. Men disse Folk var daarlige Organisationsfolk og daarlige Kammerater, der benyttede enhver Lejlighed til at underminere deres Kammerater. Det er det faktiske Forhold, og da jeg hørte det, henviste jeg dem til en Partifælle, der paa dette Tidspunkt var Medlem af Rigsdagen, og jeg bad ham om at se paa Sagen, fordi han bedre end jeg havde Lejlighed til at sætte sig ind i de vedkommende Dokumenter. Senere sagde denne Partifælle mig, at der efter hans Formening ikke var gjort disse Mennesker Uret. Og naar Forholdet er af den Beskaffenhed, at deres egen kollegiale Organisation siger Farvel til dem, saa er det efter min Mening tilstrækkelig Garanti for, at der ikke er begaaet nogen Uretfærdighed — ellers vilde Organisationen nemlig have paatalt det.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Bjerring) gentager sit Forsøg paa overfor Tinget at nedsætte de Personer, som har klaget, og det er efter min Mening fuldstændig forkasteligt. Det, vi skal undersøge her, er ikke, om det er gode Organisationer, om det er gode eller daarlige Mennesker i det hele taget, thi det er aldeles ligegyldigt, hvordan de er — de har været gode nok til at være Fængselsbetjente indtil det Øjeblik, de klagede, men derefter var de det ikke mere —, det, vi skal undersøge, er: er der sket dem Ret, eller er der sket dem Uret? Er der kommet noget frem gennem Forhørene, som gør, at de nu ikke længere dur til at være Fængselsbetjente? Det er det, vi skal undersøge, og det ganske bortset fra deres personlige Kvalifikationer.

Jeg vil gerne tilføje en Bemærkning, jeg glemte før. Naar det er blevet sagt, at Straffedommen faldt paa ganske andre Klagepunkter end dem, som var fremsatte af Klagerne, skal jeg kun gøre opmærksom paa, at min Henstilling lød paa en Undersøgelse af Straffeanstaltens Forhold i Almindelighed, og de Punkter, i hvert Tilfælde det ene af dem, paa hvilke Straffedommen faldt, var mig udmærket godt bekendt. Naar jeg ikke nævnede dem, var det ud fra den Betragtning: en Ting er, hvad